

leného řízení a prohlašuje v § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. všechny spory ze služebních, námezdních a učebních smluv mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu za věci prázdninové, v nichž soudní prázdniny nemají vliv na počátek a uplynutí lhůt (§ 225 c. ř. s.). Jest proto i souzený spor považovati za věc prázdninovou. Ustanovení § 224 čís. 7 c. ř. s. se vztahuje nejen na vlastní nároky mzdové, nýbrž i na nároky na náhradu škody, jež tkví ve služebním anebo v námezdním poměru. (Srov. čís. 9335, 9390 a 10613 sb. n. s.). Napadený rozsudek byl doručen právnímu zástupci žalobkyně dne 25. července 1930, dovolání však bylo podáno na poštu teprve dne 11. září 1930, tedy dávno po uplynutí dovolací lhůty § 505 c. ř. s. Opozdné dovolání bylo proto odmítnouti podle § 507 první odstavec c. ř. s.

Čís. 11309.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Důvěry zaměstnavatele pozbyl (§ 27 čís. 1 zák.) redaktor ústředního listu politické strany, jenž útočil v jiném časopise na tutéž politickou stranu a na její ústřední orgán.

Zaměstnavatelovu důvěru může podkopati i jednání nesouvisející se službou, svědčí-li o zaměstnancovu sklonu k nevěrnosti nebo trpí-li jím podnik ho zaměstnávající.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv I 2067/30.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako redaktor periodického časopisu »Č.«, ústředního orgánu strany s., jehož majitelem a vydavatelem byla žalovaná firma. Byv žalovanou propuštěn, domáhal se žalobce na ní zaplacení toho, co by mu příslušelo do ukončení služebního poměru řádnou výpovědí. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Právní otázkou rozepře jest, zda byl žalobce předčasně propuštěn ze služeb žalované z důležitého důvodu. Jest nesporné, že žalobce byl k žalované firmě ve služebním poměru jako redaktor periodického tiskopisu »Č.«, jehož majitelem a vydavatelem jest žalovaná firma. Z toho plyne, že se na žalobcův služební poměr vztahují podle § 2 čís. 3 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. ustanovení tohoto zákona. Jest dále nesporné, že periodický tiskopis »Č.« jest ústředním orgánem strany s. a že žalobce v době, kdy byl redaktorem »Č.«, napsal a tiskem uveřejnil v prvním čísle časopisu »A.« úvodní článek nadepsaný »Politické strany na prodej«, jehož obsah byl zjištěn v rozsudku prvního soudu. Tyto skutkové okolnosti postačí k řádnému posouzení sporné

otázky, zda bylo předčasné propuštění žalobce ze služeb žalované po zákonu odůvodněno, a není odvolací řízení neúplné proto, že nebyl zjištěn celý obsah služební smlouvy. Zejména nesejde na tom, že žalobci nebyla služební smlouvou zakázána literární činnost a spolupráce v jiném listě, neboť rozhodným jest tu jen, zda se žalobce svým jednáním stal nehodným důvěry zaměstnavatelky, a povinnost, zachovati si zaměstnavatelovu důvěru, jest tak zřejmou povinností zaměstnancovou, že není potřebí, by mu bylo zvláště zakazováno jednání, které by ho činilo nehodným zaměstnavatelovy důvěry. Proto nemají význam výtky, jež dovolatel činí v této příčině napadenému rozsudku s hlediska dovolacích důvodů čis. 2 a 3 § 503 c. ř. s. K vývodům dovolatelovým po právní stránce (§ 503 čis. 4 c. ř. s.) jest uvést toto: Důležitým důvodem, opravňujícím zaměstnavatele k předčasnému propuštění zaměstnance jest podle § 27 čis. 1. zákona o obchodních pomocnících především zaměstnancova nevěra ve službě a k ní se druzí pozbytí zaměstnavatelovy důvěry. Zákon nepodává definice těchto dvou pojmů. Pojem věrnosti není ostatně pojmem převážně právním, je spíše pojmem mravoučným (ethickým), jistě však zákonem míněná věrnost pramení z mravní potřeby, by zaměstnanec nepoškozoval oprávněné zájmy svého zaměstnavatele. Pozbytí důvěry zaměstnavatelovy jest ovšem zpravidla důsledkem zaměstnancovy nevěry, ale může býti způsobeno i takovými jednáními neb opomenutími zaměstnancovými, pro něž se sice zaměstnanec nestává nevěrným, ale přece jen se stává nehodným zaměstnavatelovy důvěry. Čím důležitější a odpovědnější jest zaměstnancovo služební postavení, tím důtklivější jest zaměstnancova povinnost, zachovati si zaměstnavatelovu důvěru, a tím náročnější může býti zaměstnavatel ve příčině věrnosti a důvěryhodnosti zaměstnancovy. V napadeném rozsudku bylo zjištěno a dovolatel tomu neodporuje, že ve článku »Politické strany na prodej« útočí žalobce také na politickou stranu s. a na její ústřední orgán »Č.«, jehož byl tehdy redaktorem a jehož majitelem a vydavatelem jest žalovaná. Majitel a vydavatel politického listu má nepochybně nejen mravní, nýbrž i hmotný zájem na tom, by proti jeho listu a proti politické straně, jejímž jest orgánem, nebylo útočeno, a to dokonce vlastním redaktorem, neboť takové jednání jest způsobilé, přivoditi zmenšení počtu přívrženců strany a odběratelů listu a takto poškoditi majitele a vydavatele listu i hmotně. Lze sice souhlasiti s dovolatelovým názorem, že se služební smlouvy neplyne pro zaměstnance povinnost i ve příčině jeho soukromého politického přesvědčení, ale o to ve sporu vůbec nejde, nýbrž jde jen o otázku, zda se žalobce provinil jednáním, pro které se stal nehodným zaměstnavatelčiny důvěry. K takovému jednání neopravňuje zaměstnance ani zásada svobody přesvědčení a volnosti projevu, na kterou klade důraz dovolatel. Připomenouti jest, že zákon čis. 20/1910 nerozeznává v § 27 čis. 1. mezi jednáním služebním a mimoslužebním a že zaměstnavatelovu důvěru může podkopati i jednání nesouvisející se službou, svědčí-li o zaměstnancovu sklonu k nevěrnosti nebo trpí-li jím podnik jej zaměstnávající (viz rozhodnutí čis. 7119 sb. n. s.). Podle toho, co bylo uvedeno, dospěl i dovolací soud k úsudku,

že se žalobce sepsáním a uveřejněním článku »Politické strany na prodej« provinil takovým jednáním, které ho učinilo nehodným důvěry žalovanou mu věnované, a že jest takto opodstatněn důležitý důvod k předčasnému jeho propuštění podle § 27 čís. 1. zákona ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák.

Čís. 11310.

Lhůta stanovená v § 933 obč. zák. pro případ evikce, nezačíná běžeti teprve po pravomoci rozsudku, jímž třetí osoba se svým nárokem zvítězila; stačí, byl-li nárok mimosoudně uplatňován a osvědčen skutečnostmi, podle nichž by ve sporu musel soudce rozhodnouti, nebo byl-li uplatňován žalobou. Tu rozhoduje doručení žaloby.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv I 2206/30.)

Žalovaní prodali žalobci zařízení závodu. Žalobou Ck II a 394/26 domáhal se Gustav K. na žalobci vydání části zařízení z důvodu svého vlastnického práva. Tato žaloba byla doručena nynějšímu žalobci dne 20. srpna 1926. Prosoudiv spor s Gustavem K-em, domáhal se žalobce žalobou, zadanou na soudě dne 18. června 1929, na žalovaných z důvodu správy náhrady za ony věci, jakož i náhrady útrat sporu Ck II a 394/26. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci a opakuje mínění uplatňované v odvolání, že lhůta stanovená v § 933 obč. zák. pro případ evikce začíná běžeti teprve po pravomoci rozsudku, jímž třetí osoba se svým nárokem zvítězila. Tento názor odporuje předpisu § 933, první odstavec obč. zák., který ustanovuje, že ona lhůta začíná dnem, kdy nabyvatel zvěděl o nároku. Je to i den, kdy nárok byl mimosoudně uplatňován a osvědčen skutečnostmi, podle nichž by ve sporu musel soudce rozhodnouti, nebo byl-li uplatňován žalobou (jud. č. 228, sb. Now. n. ř. č. 1651). V souzeném případě začala dnem doručení vlastnické žaloby Gustava K-a 20. srpnem 1926. Žaloba ze správy (933 obč. zák.) v tomto sporu byla podána po propadné lhůtě. Proto jí z tohoto důvodu nemohlo býti vyhověno.

Čís. 11311.

Uznal-li sborový soud první stolice jako obchodní senát opodstatněnou námitku věcné i místní nepřislušnosti, kdežto rekursní soud neuznal za opodstatněnou námitku věcné a místní nepřislušnosti, jest dovolací